

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/32/2025
Identifikačné číslo spisu:	1114211317
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1114211317.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I., narodeného H., zastúpeného advokátskou kanceláriou Škubla & partneri, s.r.o., Bratislava, Einsteinova 25, IČO: 36861154, proti žalovaným 1/ Slovenskej republiky, za ktorú koná Slovenská informačná služba, Bratislava, Vajnorská 39 a 2/ Slovenskej informačnej službe, Bratislava, Vajnorská 39, o ochranu osobnosti a náhradu škody, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. BI-15C/73/2014 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C/73/2014), o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2024 sp. zn. 5Co/56/2023, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2024 sp. zn. 5Co/56/2023 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (pôvodne Okresný súd Bratislava I, ďalej len „okresný súd“, „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. marca 2017 č. k. 15C/73/2014-519 v spojení s uznesením z 11. júla 2017 č. k. 15C/73/2014-594 prvým výrokom žalobu zamietol. Druhým výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žalovaným 1/ a 2/ náhradu nepriznal. Tretím výrokom uznesenia z 11. júla 2017 č. k. 15C/73/2014-594 rozhodol o doplatku súdneho poplatku.

1.1. Okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca s ohľadom na výsledok konania o ústavných sťažnostiach (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „ÚS SR“, „Ústavný súd“) z 20. novembra 2012 č. k. III. ÚS 97/12-229, nález z 2. februára 2016 č. k. III. ÚS 490/15-367) a po zamietnutí žalôb v rámci správneho súdnictva po viacerých zmenách žaloby domáhal:

1) určenia, že postupom žalovaného 2/, ktorý spočíval v neoprávnenom používaní informačno-technických prostriedkov a v neoprávnenom vyhotovení záznamov a iných výsledkov, povolených na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave z 23. novembra 2005 sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005, z 18. mája 2006 sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 a z 26. januára 2006 sp. zn. Ntt-2-D-100/2006, došlo k porušeniu práva žalobcu na ochranu osobnosti;

2) požadoval tiež, aby sa žalovanému 1/ uložila povinnosť zdržať sa akéhokoľvek používania záznamov a iných výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov povolených na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. NU-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 (súhlas 1/), na základe

rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. NU-3-D-482/2006 z 18. mája 2006 (súhlas 2/) a na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. NK-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 (súhlas 3/), ktoré sa nachádzajú v dispozičnej sfére Slovenskej informačnej služby (ďalej aj len „SIS“), najmä v spisoch Slovenskej informačnej služby sp. zn. „63/950“, „63/956“ a „54“, ako aj v akýchkoľvek iných spisoch Slovenskej informačnej služby, vrátane zvukových alebo iných záznamov, úplných alebo čiastočných, priamych alebo nepriamych, doslovných alebo upravených prepisov záznamov, správ o používaní informačno-technických prostriedkov, správ o ukončení používania informačno-technických prostriedkov, „zvodiak“ (spravodajských informácií) poskytovaných ústavným činiteľom alebo iným štátnym orgánom, vrátane ich kópií, prepisov a analytických interpretácií (popisov), ako aj vrátane akýchkoľvek iných výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov alebo akýchkoľvek údajov z použitia informačno-technických prostriedkov, a to bez ohľadu na to, či išlo o prepisy v písomnej alebo akejkoľvek inej podobe a bez ohľadu na to, v akej forme zachytávali, analyzovali alebo inak spravodajským spôsobom spracovávali obsah záznamov a iných výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov, vrátane uloženia obsahu takýchto záznamov alebo iných výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov spôsobom, ktorý zabráni každému, okrem súdu, v prístupe k nim, zdržať sa akéhokoľvek vyhotovovania takýchto záznamov a iných výsledkov takéhoto použitia informačno-technických prostriedkov a zdržať sa akéhokoľvek neoprávneného spracúvania osobných údajov žalobcu, ako aj iných údajov o žalobcovi alebo týkajúcich sa súkromia žalobcu, získaných alebo zhromaždených v súvislosti s vyhotovením a nezničením takýchto záznamov alebo iných výsledkov takéhoto použitia informačno-technických prostriedkov, vrátane využívania alebo uchovávania takýchto údajov;

3) ďalej voči žalovanému 1/ požadoval uloženie povinnosti vyradiť a zničiť všetky záznamy a akékoľvek iné výsledky použitia informačno-technických prostriedkov uvedené v bode 1. výroku tohto rozsudku, minimálne však ich kópie a úplné prepisy, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, eventuálne aby súd vydal rozsudok, podľa ktorého je žalovaný 1/ povinný vyradiť a zničiť všetky záznamy a akékoľvek iné výsledky použitia informačno-technických prostriedkov uvedené v bode 1. výroku tohto rozsudku, minimálne však ich kópie a úplné prepisy, a vo všetkých ostatných údajoch uložených podľa § 17 ods. 6 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 46/1993 Z. z.“) vymazať akékoľvek osobné údaje žalobcu, ako aj iné údaje o žalobcovi alebo týkajúce sa súkromia žalobcu, ktoré boli získané alebo zhromaždené v súvislosti s používaním informačno-technických prostriedkov na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave uvedených v bode 1. výroku tohto rozsudku, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku;

4) napokon sa voči žalovanému 1/ domáhal uloženia povinnosti doručiť žalobcovi na adresu advokátskej kancelárie Škubla & Partneri s. r. o., sídlo Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, kópiu zápisnice o zničení záznamov a akýchkoľvek iných výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov uvedených v bode 1. výroku tohto rozsudku alebo písomnú informáciu o ich zničení v rozsahu údajov, ktoré mali byť zaznamenané v zápisnici o ich zničení, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, eventuálne aby súd vydal rozsudok, podľa ktorého je žalovaný 1/ povinný doručiť žalobcovi na adresu advokátskej kancelárie Škubla & Partneri s. r. o., sídlo Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, kópiu zápisnice o zničení záznamov a akýchkoľvek iných výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov uvedených v bode 1. výroku tohto rozsudku alebo písomnú informáciu o ich zničení v rozsahu údajov, ktoré mali byť zaznamenané v zápisnici o ich zničení, ako aj písomné oznámenie o vymazaní osobných údajov žalobcu, ako aj iných údajov o žalobcovi alebo týkajúcich sa súkromia žalobcu z údajov uložených podľa § 17 ods. 6 zákona č. 46/1993 Z. z., ktoré boli získané alebo zhromaždené v súvislosti s používaním informačno-technických prostriedkov na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave uvedených v bode 1. výroku tohto rozsudku, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku;

5) uloženie tých istých povinností požadoval tiež od žalovaného 2/, vrátane určenia, že došlo k porušeniu práva žalobcu na ochranu osobnosti.

1.2. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že v žiadnom prípade nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) zo strany SIS, ktorá vykonávala použitie informačno-technických prostriedkov (ITP) na základe v tom čase zákonne vydaných dotknutých súhlasov vecne príslušného

súdu; tieto boli až následne zrušené v konaní pred Ústavným súdom SR. Ohľadom na súhlasy príslušného súdu s použitím ITP konanie žalovaných, v rámci ktorého boli záznamy získané, nemožno považovať ani za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, a to ani v prípade, ak sa po ich získaní preukáže, že súhlasy boli zrušené. V časti požadovaného vyradenia a zničenia všetkých záznamov a akýchkoľvek iných výsledkov použitia ITP dospel k záveru, že v tejto časti je petit žaloby nevykonateľný. Navyše podľa žalovaného 2/ výsledky ITP boli zničené ešte pred rozhodnutím ústavného súdu v roku 2016 a výsledky v poradí druhého použitia ITP boli v súlade so zákonom uložené. Zápisnicu o zničení záznamu z 2. apríla 2008 nebol povinný podpisovať sudca, pretože v tom čase nešlo o nezákonne získaný záznam alebo iný výsledok (§ 7 ods. 4 zák. č. 166/03 Z. z.). Žalobca potom bezdôvodne požadoval zničenie záznamov v prítomnosti sudcu. Bez akéhokoľvek právneho základu požadoval doručenie kópie zápisníc o ich zničení, keď zákon č. 46/1993 Z. z. v spojení so zákonom č. 215/2004 Z. z. a zákonom č. 166/2003 Z. z. takúto povinnosť neukladajú. Pokiaľ by aj existovali záznamy z použitia ITP, všeobecný súd nemal v občianskoprávnom konaní právomoc žalovaným uložiť, ako majú nakladať so získanými informáciami a s ich evidenciou. Neprihliadol na žalobcovu argumentáciu o tom, že výsledky nasadeného ITP sú bežne dostupné na internetových stránkach, keďže žalobca neosvedčil, kedy a akým spôsobom bol nezákonne získaný záznam žalovanými protiprávne použitý. Pokiaľ sa žalobca domáhal určenia, že postupom žalovaného došlo k porušeniu práva žalobcu na ochranu osobnosti, takto formulovaný petit podľa záverov súdu prvej inštancie nemá oporu v zákone č. 514/2003 Z. z. a pri uplatnení nárokov podľa tohto zákona žalovaný 2/ nie je vecne pasívne legitimovaný. Žalovaného 2/ nepovažoval za orgán štátu, ktorý by štát zastupoval podľa § 4.

1.3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešným žalovaným, ktorí si žiadne trovy neuplatnili a ani im žiadne trovy nevznikli, z dôvodu hospodárnosti konania náhradu trov konania nepriznal.

1.4. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozhodol o odvolaní žalobcu rozsudkom z 21. januára 2020 č. k. 5Co/27/2018-641 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v určovacom výroku zmenil a žalobe vyhovel. Konštatoval, že v zmysle judikatúry EŠLP (napr. Rotaru vs. Rumunsko, Segerstedt-Wiberg vs. Švédsko, Chadimová vs. ČR) je nesporné, že nielen zhromažďovanie ale i uchovávanie informácií získaných sledovaním alebo odpočúvaním osoby je zásahom do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie podľa čl. 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 19 ods. 2, 3 Ústavy SR (bod 12. odôvodnenia), napriek tomu vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, keď zhodne so súdom prvej inštancie dospel o. i. k záveru, že požadované plnenie je so zreteľom na charakter žalovaného 2/ (a jeho úlohy) nevykonateľné. Exekútor (v pozícii inej oprávnenej osoby za podmienok podľa § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností v znení neskorších predpisov) by v rámci exekúcie mohol vychádzať jedine zo stanoviska žalovaného 2/ o tom, či exekučným titulom uloženú povinnosť aj dobrovoľne splnil. Obdobne ústavný súd v uznesení z 6. októbra 2015 č. k. III. ÚS 490/2015-310 akceptoval tvrdenie žalovaného 2/ o tom, že došlo k zničeniu výsledkov ITP podľa súhlasov 1/ a 2/ v zmysle zápisnice žalovaného 2/ zo dňa 2. apríla 2008. Podľa záverov ústavného súdu táto skutočnosť vyvracia domnienku žalobcu, že záznamy z ITP naďalej existujú. Dospel tiež k záveru, že je kompetenciou riaditeľa žalovaného 2/, nie súdu v civilnom sporovom konaní určiť ochranu informačných systémov a evidencií žalovaného 2/, oprávnenosť prístupu k nim, sprístupňovanie a poskytovanie údajov z nich a napokon i rozsah, spôsob a lehotu zničenia údajov v informačných systémoch a evidenciách služby.

1.5. Na dovolanie žalobcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, „NS SR“) uznesením z 30. januára 2023 č. k. 2Cdo/1/2021-803 v potvrdzujúcej časti rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom odvolací súd prednostne aplikoval dohovor, keď aj ústavný súd odkázal na právomoc všeobecného súdu dovŕšiť ochranu žalobcu. Odvolací súd tiež pochybil, keď neustálil obsah pojmov „záznam a iný výsledok“ použitia ITP, bez ktorého nebolo možné identifikovať, čoho všetkého sa záznamy alebo iné výsledky použitia ITP týkajú a aký režim sa na ne vzťahuje. Poukázal tiež na medzichasom vydané rozhodnutie EŠLP z 20. júla 2021 o sťažnostiach žalobcu č. 58361/12, č. 27176/16 a č. 25592/16.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) v poradí druhým rozhodnutím - uznesením z 30.

septembra 2024 č. k. 5Co/56/2023-1017 (prvým výrokom) o odvolaní žalobcu rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (t. j. s výnimkou určovacieho výroku) zrušil a konanie pre danosť negatívnej podmienky/ok konania podľa § 389 ods. 1 písm. a), § 391 ods. 1 v spojení s § 161 ods. 1, 2 a § 230 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) zastavil. Zároveň rozhodol o trovách konania tak, že žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho konania nepriznal (druhý výrok).

2.1. Odvolací súd konštatoval, že po zrušení rozsudku odvolacieho súdu dovolacím súdom (v jeho zamietajúcej časti), ústavný súd nálezom z 12. októbra 2023 III. ÚS 117/2023-64 povolil obnovu konania sp. zn. III. ÚS 97/2012 v rozsahu namietaného porušenia základných práv žalobcu (sťažovateľa) nesplnením povinnosti žalovaného 2/ vyradiť a zničiť primárne a sekundárne výsledky použitia ITP v dispozícii žalovaného 2/, získané v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a č. k. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006; uznesenie ústavného súdu zo 6. marca 2012 č. k. III. ÚS 97/2012-124 zrušil vo výroku v bode 2. v časti, v ktorej ústavnú sťažnosť navrhovateľa odmietol v rozsahu vymedzenom v bode 1. výrokovej časti tohto nálezu a vec v rozsahu zrušenia vrátil ústavnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne povolil obnovu konania vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 490/2015 v rozsahu namietaného porušenia základných práv žalobcu (sťažovateľa) nesplnením povinnosti Slovenskej informačnej služby vyradiť a zničiť primárne a sekundárne výsledky použitia informačno-technických prostriedkov v dispozícii Slovenskej informačnej služby, ktoré boli získané v súvislosti s vydaním rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006; uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 490/2015-310 zo 6. októbra 2015 zrušil vo výroku v bode 2. v časti, v ktorej ústavnú sťažnosť vo vzťahu k žalobcovi odmietol v rozsahu vymedzenom v bode 3. výrokovej časti tohto nálezu a vec v rozsahu zrušenia vrátil ústavnému súdu na ďalšie konanie. Povolenie obnovy konania okrem iného odôvodnil tým, že žalobca nedisponuje prostriedkom nápravy v podobe obnovy konania pred všeobecným súdom a objektívne teda nie je možné týmto spôsobom privodiť nápravu porušenia jeho práv, konštatovaných EŠLP z 20. júla 2021 o sťažnostiach žalobcu č. 58361/12, č. 27176/16 a č. 25592/16 (existencia primárnych a sekundárnych výsledkov ITP v držbe žalovaného 2/), keď krajský súd (rozhodujúci o použití ITP, nie odvolací súd v civilnom sporovom konaní), nie je podľa zákona o ochrane súkromia oprávnený vydať príkaz SIS na to, aby zničila nezákonné záznamy a iné výsledky použitia ITP. Aj z pohľadu ústavného práva je všeobecný súd limitovaný rozsahom svojej právomoci (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Tento ústavný príkaz utvrdzuje záver, že krajský súd nie je oprávnený vydať vo vzťahu k SIS akýkoľvek akt, ktorým by jej prikázal zničiť nezákonné záznamy a výsledky ich použitia. Z hľadiska vymedzenia postavenia krajského súdu pri kontrole SIS v súvislosti so zničením nezákonných záznamov a iných výsledkov použitia ITP súd je povinný podať podnet SIS, aby začala konať. Nemá však autoritatívny prostriedok na vydanie príkazu na zničenie nezákonných záznamov a výsledkov. Napokon krajský súd ani sám nie je oprávnený nezákonné záznamy zničiť - zákon mu takúto právomoc nezveruje, keďže záznamy podľa zákona o SIS uchováva SIS a nie krajský súd. Predpokladom pre obnovu konania pred všeobecným súdom by bolo právoplatné rozhodnutie tohto súdu, ktorým by súd nevyhovел návrhu navrhovateľa na vyradenie a zničenie nezákonne získaných primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP zo strany SIS. Takéto rozhodnutie však v tomto prípade neexistuje a s ohľadom na súčasnú legislatívnu úpravu ani existovať nemôže. Žalobca nemá pred všeobecnými súdmi efektívny prostriedok na to, aby dosiahol želanú nápravu (body 60.-62.), vyčerpal všetky právne prostriedky nápravy garantované normami trestného, správneho a občianskeho práva, ako aj zákonom o zodpovednosti za škodu, avšak tieto nevedli k požadovanému cieľu (bod 65.).

2.2. Ústavný súd v náleze z 15. mája 2024 č. k. III. ÚS 97/2012-323 rozhodol, že žalovaný 2/ nezničením výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov týkajúcich sa žalobcu (sťažovateľa), ktoré boli získané na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006, porušila jeho základné práva podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo zaručené podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súčasne prikázal žalovanému 2/, aby zničil výsledky použitia informačno-technických prostriedkov nachádzajúce sa v jeho dispozícii, ktoré tvorí primárny materiál a sekundárny materiál týkajúci sa žalobcu, a ktoré boli získané na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006 a písomne o tom žalobcu

informoval.

2.3. Ústavný súd v náleze zo dňa 21. augusta 2024 č. k. III. ÚS 490/2015-434 rozhodol, že žalovaný 2/ nezničením výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov týkajúcich sa žalobcu (sťažovateľa), ktoré boli získané na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006, porušila základné práva žalobcu podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo zaručené podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súčasne prikázal žalovanému 2/, aby zničil výsledky použitia informačno-technických prostriedkov nachádzajúce sa v jeho dispozícii, ktoré tvoria primárny materiál a sekundárny materiál týkajúci sa sťažovateľa, a ktoré boli získané na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 a písomne o tom žalobcu informoval.

2.4. Žalobca uplatňoval ochranu osobnostných práv (práva na súkromie) s poukazom na závery ústavného súdu o tom, že ochranu porušených práv žalobcu dovŕši všeobecný súd (nálezy z r. 2012 a 2015).

2.5. Z právnej vety posledného nálezu ústavného súdu vyplýva, že zákonná úprava utajeného sledovania (vrátane použitia ITP) musí dotknutým osobám okrem iného poskytnúť záruky proti svojvôli orgánov verejnej moci zasahujúcich do súkromia dotknutej osoby. Spomenuté záruky spočívajú nielen v úprave podmienok, za ktorých možno použitie ITP realizovať, ale aj v úprave účinných prostriedkov nápravy dostupných dotknutej osobe v záujme ochrany jej práva na súkromie, spôsobilých viesť za určitých okolností aj k zničeniu informácií získaných nezákonným použitím ITP. V uvedenom kontexte je potrebné § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním považovať vo vzťahu k § 17 ods. 6 zákona o SIS za lex specialis, teda osobitnú právnu úpravu, ktorá špecificky upravuje situáciu nezákonného použitia ITP, (a to aj zo strany SIS) a právne dôsledky pre nakladanie s informáciami, ktoré boli nezákonným použitím ITP získané. Ustanovenie § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním ukladá povinnosť príslušnému orgánu verejnej moci, ktorý informačno-technický prostriedok použil, zničiť nezákonne získaný záznam alebo iný výsledok použitia ITP, a to v prítomnosti zákonného sudcu príslušného na vydanie povolenia do 24 hodín od protiprávneho použitia informačno-technického prostriedku.

2.6. V priebehu sporu ústavný súd i s ohľadom na závery EŠLP (bod 12.) svoje stanovisko revidoval a žalovanému 2/ v obnovenom konaní uložil povinnosti, ktoré žalobca uplatňuje v tomto spore. Podľa názoru odvolacieho súdu z uvedenej právnej vety vyplýva správnosť záverov súdov prvej i druhej inštancie v tomto spore, že v civilnom sporovom konaní sa nemožno s úspechom domáhať uloženia povinnosti v zmysle petitu žaloby. Napriek jeho pomerne zložitej formulácii podstatou sporu je celkom jednoznačne povinnosť žalovaného zničiť výsledky použitia ITP (na základe vyššie citovaných súhlasov krajského súdu), tvoriacich primárny i sekundárny materiál a informovať o tom žalobcu, zdržanie sa ich používania je bezpredmetné pri príkaze na ich zrušenie.

2.7. Odvolací súd konštatoval, že v danej veci dochádza k procesne atypickej situácii, keď o rovnakom predmete konania pri totožných subjektoch rozhodol v konaní o ústavnej sťažnosti žalobcu ústavný súd a súčasne sa totožná ochrana uplatňuje i pred všeobecným súdom v civilnom sporovom konaní v spore o ochranu osobnosti. Nič to však nemení na skutočnosti, že súdnu ochranu, ktorú žalobca uplatňoval v sporovom konaní, žalobcovi už poskytol ústavný súd. V danom prípade preto existuje prekážka pre ďalší postup v civilnom spore spočívajúca v prekážke právoplatne rozhodnutej veci (*impedimentum rei iudicatae*) podľa § 230 CSP. Zachovanie princípu právnej istoty vyžaduje, aby o tej istej veci nerozhodli súdy v dvoch konaniach rozdielne; ide teda o procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady *ne bis in idem*, bez ohľadu na skutočnosť, že obe konania neprebiehali pred civilným súdom.

2.8. Odvolací súd zároveň konštatoval, že ako ďalšia prekážka prichádzajúca do úvahy je nedostatok právomoci civilného súdu podľa § 3 CSP, keď podľa záverov EŠLP i nálezu ústavného súdu o povolení obnovy konania (bod 168.) nejestvuje žiaden orgán, ktorý by mal právomoc preskúmať konanie žalovanej 2/ pri realizácii súhlasov na použitie ITP.

2.9. Zastavenie konania procesne zavinil žalobca, je potom povinný nahradiť trovy konania protistrane. Žalovaným 1/ a 2/ žiadne trovy prvoinstančného, odvolacieho a dovolacieho konania nevznikli, preto im odvolací súd ich náhradu nepriznal (§ 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 CSP).

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) v celom rozsahu dovolanie,

pripustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) a d) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Dovolateľ namietal, že v tej istej veci nebolo právoplatne rozhodnuté, nakoľko podstatou uplatnení jeho práva v konaní pred všeobecnými súdmi bolo najmä dosiahnuť uloženie povinnosti zničiť akékoľvek nezákonné záznamy a iné výsledky získané protiprávnym použitím informačno-technických prostriedkov, ktoré boli vyhotovené Slovenskou informačnou službou, a ktoré zasahujú do jeho osobnostných práv. Podľa názoru dovolateľa odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v časti o zastavení konania je neudržateľné, keďže pred odvolacím a ústavným súdom neprebiehali totožné konania, konania nie sú identické v predmete konania, subjektoch a ani v charaktere konania. V konaní pred civilným súdom je predmet konania širší (iný) než v obnovených konaniach pred ÚS SR. Dovolateľ dôvodil, že ÚS SR nekonal a ani nerozhodol o určovanom petite (ochrane osobnosti) a ani o negatívnom petite (povinnosti zdržať sa prehlbovania zásahov do práv žalobcu), reštitučnom petite. Pokiaľ ide o reštitučný petit, tak ÚS SR konal len vo vzťahu k SIS (t. j. len vo vzťahu k žalovanému 2/). Predmet konania ale ani subjekty v prebiehajúcich konaniach nie sú totožné. Zatiaľ čo účastníkom oboch obnovených konaní vedených pred ÚS SR bola výlučne SIS, tak v konaní pred odvolacím súdom sú žalovanými Slovenská republika (t. j. žalovaný 1/) aj SIS (t. j. žalovaný 2/).

3.2. Pokiaľ ide o charakter konaní, tak súdnu ochranu civilných práv a záväzkov voči štátu poskytuje výlučne civilný súd a nie ÚS SR. ÚS SR konal o verejnoprávnom nároku nositeľa ústavného práva voči konkrétnemu orgánu verejnej moci - SIS (vertikálny spor), nie o súkromnoprávnom nároku plynúceho z práva na ochranu osobnosti, resp. úpravy zodpovednosti štátu za škodu a inú ujmu (horizontálny spor). Ani z procesného hľadiska nejde o identické procesné veci.

3.3. Podľa názoru dovolateľa prekážku právoplatne rozhodnutej veci použil odvolací súd ako zámienku pre zastavenie konania zmätočne; uznesenie je nepreskúmateľné. Odvolací súd totiž na jednej strane tvrdí, že došlo k res iudicata, no na druhej strane uvádza, že v civilnom sporovom konaní sa ani nemožno domáhať plnení formulovaných v petite civilnej žaloby. Toto tvrdenie nedáva vo vzťahu k prekážke res iudicata zmysel. Ak by platilo, že žalobca v civilnom sporovom konaní nemôže s úspechom podať žalobu v znení navrhnutého petitu, tak by to znamenalo, že civilné súdy mali už dávno konanie zastaviť pre nedostatok právomoci. To by však zásadne vylučovalo zastavenie konania z dôvodu prekážky res iudicata. Ústavný súd nekonštatoval, že by civilné súdy neboli oprávnené vo veci konať, ale to, že tieto konania trvajú tak dlho, že sa stávajú neefektívnym prostriedkom ochrany práv žalobcu, čo nebráni ÚS SR, aby vo veci konal sám aj počas prebiehajúcich civilných konaní. V týchto súvislostiach poukázal aj na rozdiel medzi civilným konaním a konaním pred ÚS SR spočívajúci v lehote na dobrovoľné plnenie (tzv. paričnej lehote), pričom ÚS SR ani v jednom z nálezov neurčil SIS lehotu na dobrovoľné splnenie uloženej povinnosti. V civilnom sporovom konaní je však z hľadiska vykonateľnosti rozsudku vylúčené, aby nebola určená takáto lehota. Tým, že ÚS SR neurčil exaktnú paričnú lehotu, sú nálezy materiálne nevykonateľné. Dovolateľ tiež uviedol, že kým mu nie je efektívne poskytnutá náprava zo strany žalovaných, dovtedy trvá vecný dôvod pre pokračovanie v civilnom spore. Tiež dovolateľ namietal, že predmetné rozhodnutie je prekvapivým rozhodnutím porušujúcim právo žalobcu na spravodlivý proces, keď dňa 30. apríla 2024 prebehlo pojednávanie, ktoré bolo ukončené uznesením o odročení pojednávania na 21. mája 2024 „za účelom vyhlásenia rozsudku“. Rozsudok vyhlásený nebol z dôvodu, že deň pred plánovaným vyhlásením (t. j. 20. mája 2024) zverejnil ÚS SR tlačovú správu č. S4/24/2024, ktorou informoval o vydaní nálezu. KS BA sa tak rozhodol počkať s vydaním vlastného rozsudku, až kým nepreskúma nálezy ÚS SR. Ak mal odvolací súd v úmysle zastaviť konanie z procesných dôvodov (pre res iudicata), mal o tom informovať strany tak, aby sa k tejto veci mohli riadne vyjadriť. Ako totiž vyplýva aj zo súdneho spisu počas celého konania odvolací súd názoru, že petitu formulovanému žalobcom nemožno v civilnom konaní vyhovieť a opakovane na žalobcu apeloval, aby vzal žalobu späť, čo žalobca odmietal.

4. Žalovaní vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu navrhli, aby dovolací súd dovolanie podľa § 448 CSP zamietol a priznal žalovaným nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4.1. Poukázali na rozsudok NS SR z 30. januára 2025 sp. zn. 2Cdo/34/2022, ktorým najvyšší súd rozhodol o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2020 sp. zn. 16Co/42/2018 vo veci J. Haščáka proti Slovenskej republike v zastúpení Slovenskou informačnou službou (sp. zn. 17C/144/2014 na Okresnom súde BA III), v ktorej petit žaloby bol takmer rovnaký ako

v danej veci a na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vyššie uvedeným rozsudkom dovolanie žalobcu zamietol.

4.2. Uviedli, že na účely plnenia úloh vyplývajúcich z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 97/2012-323 zo dňa 15. mája 2024 riaditeľ Slovenskej informačnej služby zriadil pracovnú skupinu, ktorej úlohou je najmä identifikovať v pôsobnosti Slovenskej informačnej služby výsledky použitia ITP nachádzajúce sa v jej dispozícii, ktoré tvorí primárny materiál získaný na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006 a sekundárny materiál vytvorený na základe uvedeného primárneho materiálu. Nakoľko ústavný súd vydal vo veci sťažovateľa I. v obnovenom konaní následne aj nález č. III. ÚS 490/2015-434 z 21. augusta 2024, ktorým rozhodol o sťažovateľovej sťažnosti vo veci záznamov a iných výsledkov použitia ITP získaných na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 rovnako ako v náleze, pracovná skupina rozšírila svoju činnosť aj o identifikáciu primárneho a sekundárneho materiálu získaného na základe súhlasu č. 3. Ústavný súd SR v odôvodnení nálezů (45. bod) a Nálezů č. 2 (56. bod) konštatoval, že Slovenskej informačnej službe vyplýva povinnosť vykonať lustráciu vo svojich informačných systémoch a databázach a identifikovať primárny a sekundárny materiál v rozsahu vymedzenom v 40. bode odôvodnenia nálezů a následne bude jej povinnosťou informovať o čase a mieste zničenia krajský súd a umožniť prítomnosť príslušného sudcu krajského súdu pri zničení uvedeného materiálu v zmysle 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov. Poukázali aj na skutočnosť, že identifikácia materiálu podliehajúceho zničeniu Slovenskou informačnou službou je v súčasnej dobe už ukončená a v súčinnosti s určeným sudcom Krajského súdu dôjde k realizácii postupu ustanoveného v § 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z. z.. Následne bude v súlade žalobcovi, resp. jeho právnenému zástupcovi o tejto skutočnosti zaslaná písomná informácia.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť veci v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolateľ v dovolaní uplatňoval a citoval okrem dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. d) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

9. Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí medzi procesné podmienky a jej existencia vedie v každom štádiu konania k jeho zastaveniu.

10. Uplatnenie analyzovaného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. d) CSP prichádza do úvahy v prípadoch, ak súd napriek existencii prekážky rozsúdenej veci vec prejedná a rozhodne. V danej veci však súd pre existenciu prekážky právoplatne rozhodnutej veci konanie zastavil, teda vec neprejednal a nerozhodol.

11. V bližšom odôvodnení dovolacieho dôvodu dovolateľ namietal, že napadnutým rozhodnutím nebolo

právoplatne rozhodnuté v tej istej veci, teda neboli splnené podmienky pre zastavenie konania z dôvodu prekážky rei iudicatae. Z obsahu dovolania tak vyplýva, že dovolateľ v skutočnosti namieta vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP, keď nesúhlasí s postupom odvolacieho súdu, ktorý zastavil konanie (a vec meritorne neprejednal a nerozhodol) pre prekážku res iudicata.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, hoci uvedené bolo popísané ako vada podľa § 420 písm. d) CSP.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017).

15. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym procesným postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

16. Žalobca v dovolaní v rámci uplatneného dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že neboli splnené podmienky pre zastavenie konania pre prekážku res iudicata, pretože konania pred odvolacím súdom a pred Ústavným súdom Slovenskej republiky sa líšia v predmete aj v stranách sporu, majú procesne iný charakter, a líšia sa aj v určení lehoty na dobrovoľné plnenie, zároveň namietal nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu s poukazom na zmätočnosť odôvodnenia, keď odvolací súd na jednej strane tvrdí, že došlo k res iudicata, no na druhej strane uvádza, že v civilnom sporovom konaní sa nemožno domáhať plnení formulovaných v petite civilnej žaloby. Podľa dovolateľa to znamená, že civilné sudy mali konanie zastaviť pre nedostatok právomoci, a nie z dôvodu prekážky res iudicata. Tým, že odvolací súd zastavil konanie pre prekážku res iudicata potvrdil, že je možné v danej veci domáhať sa ochrany aj pred civilným súdom. Podľa neho ak chcel odvolací súd poukazom na prekážku res iudicata, tak nemal zmätočne uvádzať, že civilné sudy nemôžu vo veci konať. Dovolateľ taktiež namietal prevapivosť rozhodnutia o zastavení súdneho konania z procesných dôvodov.

17. Pokiaľ dovolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu zmätočnosti odôvodnenia, je jeho dovolacia námietka opodstatnená. Dovolací súd v nadväznosti na toto námietku poukazuje na ods. 23 odôvodnenia, v ktorom odvolací súd uvádza, že v danom prípade existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci podľa § 230 CSP a ods. 24 odôvodnenia, v ktorom odvolací súd uvádza, že ako ďalšia prekážka prichádza do úvahy tiež nedostatok právomoci civilného súdu podľa § 3 CSP, keď podľa záverov ESĽP i nálezů ústavného súdu o povolení obnovy konania (bod 168.) nejestvuje žiaden orgán, ktorý by mal právomoc preskúmať konanie žalovanej 2/ pri realizácii súhlasov na použitie ITP. Ďalej v ods. 25 odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolací súd uviedol, že konanie zastavil pre

danosť negatívnej podmienky/ok konania.

18. Z takto formulovaného odôvodnenia nie je jednoznačne zrejmé, či k zrušeniu zamietajúceho rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti a k zastaveniu konania odvolací súd pristúpil pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ktorá je v procesnej teórii označovaná ako negatívna procesná podmienka konania, alebo pre nedostatok právomoci (všeobecného) súdu. Procesnú podmienku, pre ktorú súd konanie zastavil a vec meritorne neprejednal a nerozhodol, je potrebné identifikovať a označiť v odôvodnení rozhodnutia bez pochybností z dôvodu, že spomínané procesné podmienky nemôžu obstať popri sebe. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na dôvodovú správu k zákonu č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 55 upravuje neprípustnosť návrhu a ako prvú prekážku zakladajúcu neprípustnosť návrhu vo veci ustanovuje prekážku rozhodnutej veci (res iudicata), o ktorej ústavný súd už rozhodol. V dôvodovej správe sa uvádza, že neprípustnosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom (aj z dôvodu už rozhodnutej veci ústavným súdom) znamená, že zákon zakazuje ústavnému súdu konať o návrhu, hoci má na jej rozhodnutie právomoc. Z uvedenej vety aj pre oblasť všeobecného súdnictva, ktoré sa riadi rovnakými procesnými podmienkami, vyplýva, že zastaviť súdne konanie pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci možno len v prípade, ak súd zistí, že má právomoc vo veci konať. Ak nemá právomoc vo veci konať, nemôže sa zaoberať otázkami rozhodnými pre posúdenie existencie prekážky rozsúdenej veci, ako je totožnosť subjektov a predmetov konania v iných (skorších) rozhodnutiach.

19. Odvolací súd jednoznačnú identifikáciu dôvodu zastavenia konania vo svojom odôvodnení neponúkol. V ods. 23 odôvodnenia rozhodnutia spomína prekážku právoplatne rozsúdenej veci a v ods. 24 nedostatok právomoci všeobecného súdu. V ods. 25 odôvodnenia hovorí nezrozumiteľne o nesplnení jednej podmienky a zároveň viac podmienok. Takéto právne posúdenie procesných otázok odvolacím súdom nemožno považovať za jednoznačné, konzistentné a komplexné, nepredstavuje zrozumiteľnú aplikáciu platnej procesnoprávnej úpravy.

20. Odôvodnenie rozhodnutia plní dôležitú funkciu spočívajúcu predovšetkým v „doložení správnosti rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní“ (NS SR 1ObdoV/9/2020). „Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia“ (NS SR 5Cdo/137/2019).

21. Odvolací súd v uznesení neozrejmil svoje závery takým spôsobom, aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď v rovine dohadov a domnienok, čím znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Absencia jednoznačného právneho posúdenia zároveň znemožňuje vykonanie dovolacieho prieskumu.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené je dovolanie žalobcu nielen prípustné podľa § 420 písm. f) CSP, ale tiež dôvodné, lebo je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 431 ods. 1 CSP.

23. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu. Na základe uvedeného dovolací súd nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia prekážky právoplatne rozhodnutej veci ani namietanej prevapivosti súdneho rozhodnutia. Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti (nepreskúmateľnosť rozhodnutia) ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritornému dovolaciemu prieskumu (porovnaj sp. zn. 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2022).

24. Na okraj sa dovolací súd (sčasti) vyjadruje k námietke dovolateľa o nesprávnom posúdení prekážky právoplatne rozhodnutej veci.

24.1. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je vymedzená dvoma kritériami, a to totožnosťou subjektov (sporových strán) a totožnosťou objektu (predmetu konania). O totožnosť subjektov ide vtedy, ak aj v novom konaní vystupujú tie isté strany sporu. Pre tých, ktorí neboli stranami sporu, právoplatné rozhodnutie nie je prekážkou res iudicata.

24.2. Dovolací súd poukazuje, že v konaní pred odvolacím súdom boli žalovanými stranami sporu dva subjekty, a to Slovenská republika ako žalovaný 1/ a SIS ako žalovaný 2/. Účastníkom oboch obnovených konaní vedených pred Ústavným súdom SR, na ktoré odvolací súd vo svojom uznesení poukazuje (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 97/2012-323 zo dňa 15. mája 2024 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 490/2015-434 zo dňa 21. augusta 2024), bola len Slovenská informačná služba. O totožnosť subjektov tak nejde v časti konania vedeného proti štátu ako žalovanému 1/. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že v obdobnej veci iného žalobcu proti štátu bola vec prejednaná a rozhodnutá (rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2020 sp. zn. 16Co/42/2018, viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/34/2022).

25. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v zmysle týchto ustanovení zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

26. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

27. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.